

РЕШЕНИЕ

№ 6427

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8080** по описа за **2020** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, пр.2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. Л. Ш., чрез адв. Н. С. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, офис 5, срещу Решение № 81502 от 03.05.2020 г., постановено по нахд № 16475/2017 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 16 – ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-003645/09.06.2017г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. на основание чл. 416, ал.5, вр. чл.414, ал.1 от КТ, за неизпълнение на законово задължение по чл.153, ал.2 от Кодекса на труда (КТ).

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Според касатора в мотивите на своето решение, СРС неправилно и необосновано е приел, че нарушението не е малозначително. Поддържа, че същото е идцидентно и наложено поради извънредни обстоятелства – внедряване на нова компютърна система за управление на склада, наложило неговата цялостна инвентаризация. Претендира за отмяна на решението на СРС.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда“ (Д.) С., чрез юрк. М., излага доводи за

неоснователност на касационната жалба. Претендира съда да постанови съдебен акт за оставяне в сила на обжалваното решение и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, XVIII - ти касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Р. В. А., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод за доказаност на нарушението, при което [фирма], в качеството му на работодател, не е осигурил на А. К. - работник на длъжност „специалист с контролни функции търговия“ в периода от 06.03.2017 г. до 17.03.2017 г. включително седмична почивка в размер на не по – малко от 36 часа. От преглед на представени графици на работа било установено, че К. е работил в периода от 06.03.2017 г. до 17.03.2017 г. непрекъснато, без почивен ден. Нарушението е извършено на 12.03.2017 г. и е било констатирано в Д. – С., при преглед на документи на 22.05.2017г.

За констатираното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-003645/22.05.2017г. за неизпълнение на законово задължение по чл.153, ал.2 от КТ, връчен на управителя на дружеството, който го е подписал без възражение.

В законоустановения тридневен срок са депозиран писмени възражения, които са приети за неоснователни.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

От правна страна съдът е приел за безспорно установено, че е нарушен чл.153, ал.2 от КТ, поради което правилно е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. При реализиране на административно – наказателната отговорност решаващият съд не е установил нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на производството по налагане на административно наказание. При съставянето на акта и издаване на НП е приел за спазени предвидените форми и производство.

Съгласно чл. 218, ал.1 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, предмет на касационната проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящата инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи по приложението на материалния закон. Съгласно чл.153, ал.2 от КТ непрекъснатата седмична почивка при сумирано изчисляване на работното време е не по – малка от 36 часа. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че процесното дружество не е осигурило на работника А. К., назначен на длъжност „специалист с контролни функции, търговия“ в периода от 06.03.2017 г. до 17.03.2017 г. непрекъснатата седмична почивка, която да е не по- малко от 36 часа. Според

приложен график за работното време през м.март 2017 г. К. е работил непрекъснато в посочения период. Приложена към този случай, съобразно установеното в Правилника за вътрешния трудов ред в [фирма] сумирано изчисляване на работното време и 6-дневна работна седмица, нормата на чл.153, ал.2 КТ изисква след шестия работен ден (11.03.2017 г.) на работника да се предостави императивно определената непрекъсната междуседмична почивка от поне 36 часа, т.е. от 12.03.2017 г. до 12:00 часа на 13.03.2017 г. По този начин, датата на извършване на нарушението правилно е посочена в НП, при законосъобразно саниране на този недостатък в АУАН по реда на чл.53, ал.2 ЗАНН.

Работодателят не е ангажирал доказателства за предоставяне на междуседмичната почивка от 36 часа, нито за твърдяната от него аварийна производствена необходимост. В тези случаи и според т.20 от Правилника за вътрешния трудов ред ръководителят на предприятието може да измени работното време, заповед за което не е представена. Не е представено и решение за инвентаризация на ръководителя на предприятието по чл.28, ал.3 от Закона за счетоводството, поради което правилно тези възражения на наказаното лице са приети за негова защитна теза, която не се подкрепя от доказателствата по делото. Не е установена и твърдяната промяна на смените съобразно чл.153, ал.3 КТ, нито „поетапно компенсиране на работниците в рамките на същия месец“, както неопределено се сочи в касационната жалба.

Изложените обстоятелства се потвърждават от разпита на актосъставителя Р. А., чиито показанията обосновано са кредитирани като логични, последователни и съответстващи на събраните писмени доказателства. От тях категорично се установява, че работникът К. през м. март 2017г. , в периода 06.03 - 17.03 е полагал труд в продължение на 11 дни по 8 часа на ден без императивната междуседмична почивка по чл.153, ал.2 КТ.

Правилно въззивният съд е съобразил, че при издаване на акта за установяване на административно нарушение и процесното НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Нарушението е описано идентично и безпротиворечиво в АУАН и НП по начин, който не е затруднил правото на защита на уличеното лице. Съответно на неговата тежест е и наложеното минимално наказание по чл. 414, ал. 1 от КТ.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за маловажност на случая. Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.дело №7/2010г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ, при наличие на предпоставките по този текст. Специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН. „Маловажните“ нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер. Настоящата съдебна инстанция намира за правилни доводите на решаващия съд за неизпълнение на предпоставките за прилагане чл.415в от КТ. Липсват данни за нарушението да е отстранено веднага след установяването му,

както и от същото да не са произтекли за работника вредни последици, което пряко се установява от подадения от него сигнал до Д. С..

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно постановено, поради което и на основание чл.221, ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора съгласно чл.63, ал.3 ЗАНН, вр. чл.143, ал.4 АПК, на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд София - град – град, XVIII- ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 81502 от 03.05.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16 – ти състав, по нахд 16475/2017 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С. към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.